

Hãy lo cho nhau



Có một lần, Phật đi dạo vào nơi cư trú của các Thầy để quan sát. Phật thấy một thầy đang nằm một mình trong phòng dưới đất với cơn bệnh kiết lỵ rất nặng. Vị thầy ấy nằm trên chính phân và nước tiểu của mình. Phật hỏi các huynh đệ khác đâu, sao không có ai săn sóc cho thầy? Vị thầy trả lời rằng vì ông không giúp ích gì được cho ai, nên họ đã bỏ đi và để cho ông một mình đối phó với cơn bệnh của mình.

Đức Phật lập tức sai thị giả của mình là ngài Anan đi lấy nước, và cả hai cùng tắm rửa, lau chùi sạch sẽ cho ông, rồi đỡ ông dậy nằm trên giường. Sau đó Phật cho gọi tất cả các thầy khác lại và hỏi, vì sao vị thầy ấy lại bị bỏ rơi một mình trong một tình trạng như thế. Ai cũng trả lời với Phật rằng: "Thưa thế tôn, vì ông ấy không giúp gì được cho chúng con!"

Phật nói, "Này các thầy, các ông bây giờ không còn có cha mẹ để lo và chăm sóc cho mình. Nếu như các ông không chăm sóc cho nhau thì ai sẽ chăm sóc cho các ông đây?" Và Phật cũng đã dùng cơ hội này để đặt ra giới luật dạy các thầy phải biết chăm sóc cho nhau trong những lúc ốm đau.

Câu truyện cảm động này nói lên một khía cạnh của đức Phật mà chúng ta ít thấy được trình bày trong các kinh tạng Pali. Điều quan trọng hơn, tôi nghĩ câu truyện ấy cũng đã nói lên được thực trạng chung của con người ngày nay, và nó cũng mang lại hy vọng và chỉ cho chúng ta thấy được một con đường giải thoát.

Là một biểu hiện tâm thức của chúng ta



Một trong những vấn đề lớn và rất thật mà nhân loại phải đối diện ngày nay là chúng ta đang nằm trong chính phân tiêu của mình. Những đồ thải bỏ ra từ sự tiêu thụ của chúng ta, từ những rác rưởi, vật dụng phế thải, cho đến những chất độc tố tiết rỉ ra từ cuộc sống tâm linh của chính ta. Chúng đã làm ô ứế môi trường sống của mình.

Và những gì Phật đã dạy, cũng có thể đem ra áp dụng được ở đây: không có việc gì mà tự nhiên xảy ra được hết. Sự việc như thế này không phải là do một sự tình cờ, may rủi, hoặc là vì ý muốn của một vị thần linh nào đó, nhưng nó là do kết quả từ chính việc làm của mình. Thế giới chúng ta sống là một sản phẩm của hành động của chính ta, mà tự chính chúng cũng là một biểu hiện của tâm thức mình.

Chúng ta cũng có thể, như các thầy ấy, chỉ biết tự lo cho chính mình thôi! Nhưng Phật cũng đã nhắc nhở rằng, ngày nay chúng ta không còn cha mẹ để chăm sóc cho mình nữa. Mẹ đất ngày nay cũng đã quá kiệt quệ, không còn đủ sức để tiếp tục nhận chịu những khai phá, lạm dụng, tiêu hủy tài nguyên của chúng ta. Và Cha trời dù có quyền năng đến đâu cũng phải bất lực trước cách hành xử của con người với nhau, phải tuân theo luật nhân quả mà thôi.

Ai sẽ lo cho ta ?

Nếu như chúng ta không lo cho nhau, thì ai sẽ lo cho chúng ta đây? Ai trong chúng ta có quyền nói rằng "Người kia không giúp ích gì được cho tôi hết?" Dầu muốn hay không gì thì tất cả chúng ta cũng đều cùng chung trong một tình trạng với nhau. Học cách để lo cho nhau, chăm sóc cho nhau là điều quan trọng nhất trên con đường chúng ta đi, trong sự thực tập của mình.

Những đồ nhơ bẩn, ô ứế sẽ được rửa sạch bằng dòng nước mát và trong sạch. Những độc tố của tham muốn, giận hờn và si mê tuôn ra từ tâm thức của chúng ta, sẽ được tẩy rửa thanh tịnh bằng sự trong sáng, rộng lượng, với tình thương và tuệ giác. Một khi chúng ta được nâng đỡ dậy và đặt lên một nơi trong sạch, lấy lại sự tự trọng của mình, chúng ta sẽ có thể bắt đầu một tiến trình bình phục, và có lại được niềm an vui.

Source:<< <http://nguyenduynhien.blogspot.com/2016/01/hay-lo-cho-nhau.html>>>

Nâng đỡ nhau bằng tình người



Đức Phật là một vị bác sĩ, Ngài đã dạy cho chúng ta về Tứ Diệu Đế như là một phương thuốc để phục hồi rất mâu nhiệm: Nhận diện được vấn đề, thấy rõ nguyên nhân của vấn đề, dùng sự hiểu biết ấy để trừ bỏ nguyên nhân, và rồi kiên trì thực hành theo đúng phương pháp chữa trị.

Nhưng bất cứ một liều thuốc nào, dầu mâu nhiệm đến đâu, cũng chỉ có hiệu quả nếu như ta chịu uống mà thôi. Cuộc đời này sẽ vui đẹp biết bao nếu như chúng ta biết chia sẻ và giúp đỡ cho nhau bằng lời Phật dạy. Cùng nâng đỡ nhau đứng dậy và chia sẻ tình thương để làm vơi bớt những khổ đau của nhau. Cho dù đó là một người xa lạ, hoặc là kẻ ta không ưa thích. Cho dù họ là những người "không giúp ích gì được ta!" Và chúng ta có thể dám nói được rằng, chính ta sẽ làm được điều ấy không?

Andrew Olendzki,

Nguyễn Duy Nhiên phỏng dịch